

saadanne Personer, der driver de Forretninger, som Lovforslaget vedrører og vil skattelægge, skal i det Omfang, Finansministeren bestemmer, meddele Skattemyndighederne de Oplysninger vedrørende Køb og Salg af Værdipapirer, der kan tjene til Vejledning ved Ansættelse af Indkomst- og Formueskat til Staten. Jeg skal indrømme, som jeg har gjort baade ved Forelæggelsen af dette Lovforslag og senere under Forhandlingerne, at i og for sig er Bestemmelsen indsat i dette Lovforslag uden direkte Sammenhæng med selve Lovforslagets Formaal. Men paa den anden Side er det en ganske nødvendig Tilføjelse dertil. Det viser ogsaa, om jeg saa maa sige, alt, hvad Finansministeriet i denne Retning faar at se. Der er heller ikke her Tale om en glubsk og blodig Kontrol med de paagældende; her er der Tale om at aabne en Mulighed for Finansministeriet til i givet Fald at kunne kontrollere saadanne Forretninger, i givet Fald at faa saadanne Oplysninger, som kan være nødvendige for Skattemyndighederne, og som mange Gange vil være nødvendige for dem. Og jeg maa sige, at det er en noget sørgelig Erfaring, man faar som Finansminister om Skatteydernes Stilling med Hensyn til Formue- og Indkomstskatten. Der er to Forhold, man der bliver klar over, naar man i nogen Tid har været Finansminister og faar de Sager forelagt. Det ene er det, at der er et ganske utroligt Spring mellem den selvopgyrne Indtægt og Formue og endvidere mellem den Ansættelse, som finder Sted, og saa Skatteyderens virkelige Indtægt og Formue. Ikke alene opgiver man fuldkommen fejlagtigt, men naar der klages over, at Skatteansættelsen er uretfærdig, saa viser det sig alligevel, at Indkomst og Formue er mangedobbelt den Indtægt eller Formue, som Folk selv opgiver eller klager over. Det er jo et mærkeligt Fænomen, især mærkeligt for det sidste Tilfældes Vedkommende. Man begriber ikke ret Grunden til, at en Person klager over en Ansættelse, naar den Under søgelse, der derefter foretages, viser, at Ansættelsen er meget for mild baade med Hensyn til Formuen og Indtægten, men dette sker. Men dernæst maa jeg sige, at den sørgeligere Erfaring, man faar, er den, at Personer, om hvilke man ikke skulde tænke sig det muligt, baade paa Grund af deres sociale Position og paa Grund af den Indsigt i saadanne Forhold, som man maa tilskrive dem, meget hyppigt opgiver saa fuldkommen fejlagtigt. Det er Over-

skatteraadets, og det er Finansministeriets Erfaring; den bekræftes til det, allersidste. Derfor maa jeg sige, at naar vi nu staa saaledes, at vi ikke alene ordentlig gør en meget betydelig Del af Statsindtægterne afhængig af Formue- og Indkomstskatten, men ogsaa overordentlig gør Statsindtægterne i de kommende Aar til en vis Grad afhængige af en overordentlig Formue- og Indkomstskat, maa man give Finansministeriet og Skattemyndighederne en Mulighed for en virksom Kontrol, og det er dette, Paragraffen gaar ud paa. Jeg kan naturligvis som sagt indrømme, at dens Plads egentlig ikke er paa dette Lovforslag, men hvis man ud fra denne mere formelle Grund vilde sætte Paragraffen ud af Lovforslaget, vilde man dog derved kun opnaa, at den vilde komme ind igen paa anden Maade i den høje Rigsdag. Der er heller ikke fra Folketingets Side gjort nogen Indsigelse imod den, naar undtages et enkelt Medlem, hvis Parti i øvrigt ikke fulgte ham ved Afstemningen — jeg ved ikke bestemt, om jeg kan bruge Udtrykket fulgte ham, thi han forlod Salen, da Afstemningen skulde finde Sted, medens hans Partis Medlemmer blev i Salen og stemte for Lovforslaget, saaledes som det i sin Helhed forelaa.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Landstings Velvillie, og jeg skal endelig kun sige, at jeg maa sætte Pris paa en saa hurtig Behandling, som det høje Landsting mener at kunne affærdige dette Lovforslag med. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at for hver Dag, der gaar, mister Staten en Indtægt, og derfor er det altsaa, jeg opfordrer det høje Landsting til saa vidt muligt at gøre Behandlingen kort.

Dalsgaard: Man kan ikke sige med Rette, at den højtærede Finansminister for Tiden danser paa Roser, selv om han vel nok har adskillige Kolleger i andre Lande, hvis Veje er endnu mere tornefulde. Riget fattes desværre stadig flere og flere Penge, den højtærede Finansminister maa derfor atter og atter komme til Rigsdagen snart med Forslag om nye Statslaan, snart med Forslag om nye Skatter eller om Forøgelse af gamle Skatter, og det er ikke saa morsomt for en Finansminister, men det kan jo ikke være anderledes under de nuværende vanskelige Forhold. Denne Gang er det et Skattepaalæg, der foreslaas, og medens det sidste Gang, vi havde Skattelove til Behandling, drejede sig om de direkte Skatters Skrue, som den Gang fik en Omgang — eller